

A spenótszörny

Inkipinki királykisasszony dúlt-fúlt mérgében.

- Még csak nem is sárkány? Hogy mer idejönni egy még csak nem is sárkány, hogy elraboljon?

- Sajnálom! - tárta szét karját Kacsaring király.

- A sárkányok nagyon megfogyatkoztak. Csupán öt maradt, de már mindegyik rabolt magának egy királylányt. Azt üzenték, az az egy is bőven elég. Neked már csak a gyüttvész maradt.

- Gyüttvész? Az meg micsoda? - nézett nagyot Inkipinki. - Na nem baj, majd jön egy királyfi, és jól helybenhagyja!

- A gyüttvészek helyettesítik a sárkányokat meg más lényeket, amelyek kihaltak vagy megfogyatkoztak. Sajnos, a királyfiak kizárólag sárkányokkal verekednek, egy gyüttvészhez nem alacsonyodnak le.

- Akkor nekem miért kell? Hol van az a gyüttvész? - toporzékolt Inkipinki.

- Lent a konyhában... - ugrott félre leánya útjából Kacsaring király. Inkipinki lerohant a konyhába, ahol hosszú tölgyfaasztalnál ült a gyüttvész, és spenótot evett. Olyan randa volt, hogy elképzelni sem lehet ahhoz hasonlót. A főszakács remegve merte teli a gyorsan ürülő tálal, amelyből a gyüttvész mancsával tömte magába a spenótot.

- Spenót! Még spenót! - bögte, ordította, amikor a tál kiürült.

- Sajnálom... Több spenótunk nincs - mutatta az üres lábast a főszakács. A gyüttvész kikapta a kezéből, és fejét beledugva kinyalta a maradékot. Mikor végzett, elhajította a lábast, és fenyegetően ordította:

- Még spenót!

Inkipinki dühösen fordult a remegő udvarmesterhez:

- Hogy tudott ez ide bejutni? Hol voltak az ajtónállók? A lovagok? A kukták?

- Mindenki a helyén volt, de egy gyüttvésznek az nem akadály. Elzavarta őket egyetlen mordulásával. Egy gyüttvész majdnem mindent legyőz, és...

- Majdnem mindent? Mi az, amit nem?

- ... Csak egyvalamitől fél. Van, amelyik a békától, van, amelyik a tollseprűtől, náthától, dudaszótól...

- Jó, jó, de ez itt mitől fél? - türelmetlenkedett Inkipinki.

- Sajnos, azt nem lehet tudni, hiszen el nem árulná a világ összes kincséért sem.

Ekkor beviharzott az öreg dajka. Szúrós tekintettel méregette a spenóttól csöpögő gyüttvészt, majd vizet eresztett egy nagy cseréptálba, és a szörny elé csapta, csak úgy koppant.

- Most azonnal megmosdasz, te átkozott spenótszörny, különben megtáncoltatom a hátadon ezt, ni! - emelte feje fölül a sodrófát.

A gyüttvész ijedten pislogott, hol a tál vízre, hol a sodrófára, hol a dajkára, majd nagy ordítással úgy elszaladt, hogy csak a spenótfoltok maradtak utána.

- No, most aztán mitől ijedt meg? - vakargatta ősz fejét az udvarmester. - A víztől, a sodrófától vagy az öreg dajkától?

Azóta királyi rendelet írja elő, hogy a palotaőrséget sodrófával is felszereljék, és egy kancsó víz mindig kéznél legyen.

- Mi lesz, felség, ha más gyüttvész jön, nem a spenótos? - aggodalmaskodott az udvarmester.

- Majd csak meglegeljük annak is az ellenszerét - jelentette ki Kacsaring király ősz szakállát babrálva, és hitte is, meg nem is, amit mondott.

BOROS JÁNOS TAMÁS